

Sygn. akt: I C 201/20

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2022 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Tadeusz Trojanowski
Protokolant:	Tomasz Chmiel

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2022 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa F. R.

przeciwko (...) z siedzibą w W.

o ustalenie

- ustala, że nie istnieje stosunek prawny wynikający z umowy o kredyt konsolidacyjny numer (...) z dnia 15 marca 2016 roku zawartej pomiędzy powodem F. R. oraz L. R., a pozwanym (...) w W. w stosunku do powoda F. R.;
- uchyla postanowienie z dnia 26 lipca 2021 roku;
- zasądza od pozwanego na rzecz pełnomocnika powoda - adwokata M. W. kwotę 13.284 (trzydzieści tysięcy dwieście osiemdziesiąt cztery 00/100) złotych w tym tytułem podatku VAT kwotę 2.484 (dwa tysiące czterysta osiemdziesiąt cztery 00/100) złotych tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 30 (trzydzieści 00/100) złotych tytułem zwrotu poniesionej opłaty od pozwu;
- nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach kwotę 1170 (jeden tysiąc sto siedemdziesiąt 00/100) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSO Tadeusz Trojanowski

I C 201/20

## UZASADNIENIE

Powód wnosił ostatecznie o ustalenie, że stosunek prawny wynikający z umowy o kredyt z dnia 15 marca 2016 roku nie istnieje w stosunku do powoda, podając że powód skutecznie- na podstawie art.53 ustawy o kredycie konsumenckim- odstąpił od umowy, którą wraz z żoną zawarł z pozwanym Bankiem.

Pozwany wnosił o oddalenie powództwa (k.57) powołując się na art.371 kc, podając że gdy po jednej ze stron zobowiązania występuje więcej niż jeden podmiot, odstąpienie może być dokonane tylko przez wszystkich uprawnionych.

Sąd ustalił co następuje.

W dniu 15.03.2016 r. powód F. R. i jego żona L. R. zawarli z pozwanym (...) Bank SA umowę o kredyt konsolidacyjny( umowa k.76). Pismem z dnia 16.03.2016 r. powód odstąpił od umowy kredytu (k.13).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej wskazane dokumenty złożone do akt.

Dokumenty jako nośniki informacji wątpliwości nie budziły .Przesłuchanie powoda jedynie dodatkowo naświetliło tło konfliktu stron, gdyż wszystkie istotne fakty wynikały z dokumentów.

Sąd zważył co następuje.

Zgodnie z art. 53 ustawy o kredycie konsumenckim(dalej też :kk) , konsument ma prawo, bez podania przyczyny, do odstąpienia od umowy o kredyt konsumencki w terminie 14 dni od dnia zawarcia umowy. W niniejszej sprawie zachowanie terminu (nazajutrz) nie budzi wątpliwości. Sporne ostatecznie było jedynie, czy skoro umowę z bankiem zawarły dwie osoby, to czy może odstąpić tylko jedna z nich. Przyczyny odstąpienia są ustawowo nieistotne(„bez podania przyczyny”).

Dla porządku Sąd ustala ,że powód po rozmowie z J. Ś. (k. 106) uświadomił sobie że w jego sytuacji rodzinnej zawarcie umowy jest dla niego niekorzystne, gdyż większość środków finansowych otrzymał jego pasierb a sam powód nie będzie miał już zdolności kredytowej na zaspokojenie swoich potrzeb(k.107).

Z uzasadnienia wyroku SA w Warszawie z 4 grudnia 2018 r., VACa 1460/17 str. 7 (treść w aktach; akta w załączeniu) wynika, że w poprzednim procesie stron „powód nie zgłosił żądania ustalenia , że skutecznie odstąpił od umowy kredytu na podstawie art. 53 ustawy o kredycie konsumenckim, a więc nie było ono przedmiotem rozpoznania przez sąd pierwszej instancji. Należy jednak zauważyć, że powyższa okoliczność nie pozbawia skarżącego możliwości wystąpienia z takim powództwem”.

Art. 53 powołanej ustawy jest przepisem szczególnym (lex specialis) do przepisów kodeksu cywilnego. Powód zwrócił otrzymane przez siebie środki finansowe a bank w toku procesu nie zgłaszał zastrzeżeń co do kwoty czy odsetek; niniejszy proces jest ponadto tylko procesem o ustalenie, żądań w przedmiocie rozliczeń nie zgłoszono.

Konsument w ustawie o kk występuje w liczbie pojedynczej, podobnie jak w art. 22(1) kc- wynika stąd ,że każdy konsument może odstąpić od umowy, nawet jeśli po danej stronie umowy osób było więcej. Przepisy kc o wielości dłużników lub wierzycieli(art.366 i n.) jako przepisy ogólne nie mają tu zastosowania. Granice sporu są określone przez pozew i odpowiedź na pozew. Zarzut oparty na art. 371 kc z odpowiedzi na pozew nie jest zasadny. Drugi kredytobiorca w toku był procesu był zawiadomiony o sprawie i do procesu nie przystąpił, trudno zatem mówić o jego pokrzywdzeniu; kwestia czy bank wypowie umowę drugiemu kredytobiorcy nie może wpływać na wyraźne i jednoznaczne uprawnienie powoda do odstąpienia od umowy.

Biorąc pod uwagę powyższe w oparciu o przepisy art.189 kpc i art.53 ustawy o kredycie konsumenckim orzeczono jak w w pkt 1 wyroku. W pkt 2 wyroku uchylono- na zasadzie art. 108 par.1 kpc- postanowienie o kosztach z 26 lipca 2021 roku będące uzupełnieniem postanowienia o odrzuceniu pozwu(k.123), które stało się nieaktualne wobec uchylecia postanowienia o odrzuceniu pozwu(k.151). O kosztach pełnomocnika z urzędu postanowiono -wobec wyniku sprawy -na zasadzie art.98 kpc w pkt 3 wyroku, biorąc pod uwagę także koszty postępowania zażaleniowego wg norm przepisanych. W pkt 4 wyroku orzeczono na zasadzie art.98 kpc o kosztach poniesionych przez samego powoda(k.12).O nieuiszczonych kosztach sądowych, w tym kosztach postępowania zażaleniowego, postanowiono wobec wyniku sprawy na zasadzie art. 113 ust. 1 uoks.